

Циклус радова „Акорд светла“ означава значајан искорак у ликовној пракси Олгице Лазаревић, у коме цртеж први пут самоуверено преузима улогу носиоца ликовног израза. У односу према досадашњем опусу, боја се повлачи у корист аутономије цртежа, док интересовање за светлост, које усмерава њен сликарски приступ, остаје окосница ликовног промишљања.

Полазиште овом циклусу препознајемо у једном мотиву који кроз низ ликовних трансформација води од предмета ка апстракцији. Тај мотив Олгица Лазаревић проналази у пејзажу Багдале који у цртеж транспонује не подражавањем виђеног, већ бележењем слојевите и променљиве природе унутрашње перцепције. Од топографски одређеног простора, кроз уметничко искуство, пејзаж постаје простор унутрашњег доживљаја, насталан и променљив, који се чином посматрања увек изнова успоставља.

Уметничка мисао, сада први пут целовито артикулисана у цртежу, обликује се у дијалогу линије и светлости. Препознајемо је у односу између слободног и задатог, у варијацијама које допуштају спонтаност, али увек унутар јасне структуре. То је мисао која се изражава експресивно, непосредно и искрено, гранајући се површином папира у мноштво токова, који увек налазе пут ка изворном јединству. Од суптилног контурисања које тек назначавља форму и простор, до густо разрађених линеарних поља чисте апстракције, цртеж поприма различите интонације – час подсећа на поентилистичко треперење, час на калиграфски запис, а у појединим сегментима, попут *all-over* копозиције, разлеже се изван граница папира. У том распону Олгица Лазаревић истражује читав спектар ликовних могућности – од степеновања експресије цртачког геста, густине и ритма линије, до успостављања равнотеже између реда и привидног хаоса.

Постепено удаљавање од појавности мотива са исходом у апстрактном и асоцијативном, можемо читати као метаморфозу саме перцепције, у којој је светлост њен основни носилац. У зависности од њеног интензитета, предмет се појављује или ишчезава, задржавајући се на граници видљивог, да би, у крајњој инстанци, постао једно са светлошћу. У том простору наслућеног, питање остаје отворено, а свака нова упитаност задржава искреност првог сусрета. Пејзаж тако остаје *curiositas* – поље коме се уметница враћа са искуством гледања, али увек са радознаношћу онога ко свет открива први пут.

Хармонија у цртежу Олгице Лазаревић није стање коначне равнотеже, већ динамички процес. Препознајемо је у садејству елемената који се непрестано преиспитују, мењају и изнова усклађују унутар композиције, која се развија, како у појединачном делу, тако и у и целини изложбене поставке.

Ковитлав и вибрантан, цртеж Олгице Лазаревић остаје складан, али никада статичан. Оно што је пред нама није заокружена слика, већ део отвореног процеса који се довршава у самом чину посматрања. Са сваким новим погледом открива се нови слој, а хармонија изнова успоставља. Светлост се чита као додир са ванпојавним, а ликовни процес као тихи унутрашњи дијалог који се одвија у самавању, посматрању и послушкивању. У том дијалогу доживљај природе израста у синестезију: визуелно се преплиће са аудитивним, а цртеж, у сазвучју виђења, осећања и интуитивне спознаје, постаје мелодија.

Тијана Дука